Благочестиви размышлѣнїата.

Ї҆ѡ́сифъ сѧ ѿре́калъ и҆ не рачи́лъ да и҆спо́лни волѧта на господарькатa си своѧ. Ѿ колько бы́ добро́ нѣ́що а҆ко и҆ се́га въ на́шето вре́мѧ бѣ́ха варве́ли мла́дыти по не́гѡватъ приме́ръ, и҆ бѣ́ха стапа́ли въ те́йзи стапки! А҆ла а҆зъ ще сѧ трꙋдѧ да послѣ́довамъ тѣ́йзи стапки, кога̀ то́йзи свѣ́тъ наче́ни да ма побꙋждава сасъ сво́ити си прелѐстни нѣща̀ за да живѣ́ѧ беззако́ннѡ.

⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂⁂

Ї С Т О́ Р Ї Ѧ. н҃і.

Зарадѝ какъ сѧ и҆зба́вилъ Ї҆ѡ́сифъ ѿ те- мни́цата.

Бытїѧ. гл. м҃. и҆ м҃а. | Быт. гл. м҃. ст҃ а. ст҃ в.

Кога́то былъ затво́ринъ въ темни́цата Ї҆ѡ́сифъ разгнѣ́валсѧ Царѧтъ на два́мата си дво́рны слꙋги. Є҆́динатъ ѿ тѣхъ былъ на́й пе́рвыатъ вїноче́рпецъ при Царѧтъ Фараѡ́на, а҆дрꙋгїатъ на́й старїатъ мꙋ хлѣба́рь. Тѣ́йзи и҆ два́мата повелѣ́лъ Царѧтъ да ги фар- (ст҃ г.)